

háromszor négy napon keresztül tartott a tek. táblabíró zenekar (tagjai jórészt dilettáns táblabírák) és méltóságos igazgatója (Fáy gr.) Abauj-Tornamegyében Fáy községben a gróf kuriájában «Musikai Akademiákat». Az első magyar koncertek ezek, amelyek Bihari szellemében tovább működve, nem kis érdeket szereztek a nemzeti zene fejlesztésében. (Lásd Ujfalussy Mihály jelentései a Felső Magyarországi Musika Egyesület működéséről. Tud. Gyűjt. 1831, I. 1832, IV.—VIII. köt.) Gr. Fáy, 1857-ben «Régi magyar zene gyöngyei» címen a palotás zene mestereinek több művét zongorára alkalmazva adja ki.

Egy dicsőséggel teli pályafutás után, 1827 ápr. 26-án halt meg Bihari. Ma, midőn 100 év után ismét egy nemzeti renaissance korát éljük, reméljük, hogy a magyar verbunkos fénykorának különféle könyvtárakban elszórt, porosodó, részint kéziratok dokumentumai talán végre mégis csak a nemzet közkinccsivé lesznek, ezzel is segítve betölteni a magyar szellemtörténet nagy zenei hézagait.

Prahács Margit.

SZEKSZÁRDON.

*A szives-arcú házak közt mosolygva
Egy obsitos áll: Hány, a viléz.
Köti kalandját jókedvű csokorba,
Tódtlva tettét s rá esküdni kész.*

*Tetszik szívünknek a torz e világa,
S e halhatatlan emberi alak,
Ki mesterien gyújtja kedvre, lángra
Énünket, mely terhektől roskatag.*

— *Azaz . . . nem Hány: Garay regél,
A Kont szerzője, Szekszárd nagy szülöttje
Fejeltkezik egy vig tereferén.*

*Az élet üzle, őt is gond gyötörte.
De mind ezen túl, révbe' kikötött:
A szent szekszárdi trófeák között.*

Havas István.